

ŠTIKŮT
STRAŠNÝ ŠTUKOVEC III.
KNIHA 7

**Ako prežiť
dračí útok**

Zo starej nórčiny preložila
CRESSIDA COWELL

Štikút a jeho drak
Bezuby

Chlapec, ktorý pred piatimi rokmi kopal na pobreží, objavil stratené pamäti Štikúta Strašného Štukovca Tretieho, najväčšieho vikinského hrdinu, aký kedy žil.

Toto pokračovanie Štikútových pamätí vrhá svetlo na to, či Vikingovia objavili, alebo neobjavili Ameriku, čo je otázka, o ktorej sa historici už stáročia sporia.

Opäť ďakujem
Judith a Andrej, a svojej sestre Emily.
A čo je najdôležitejšie, SIMONovi,
Maisie, Clemovi a Xanovi.

Text and illustrations copyright © Cressida Cowell 2008

First published in Great Britain in 2008.

Translation © Otakar Kořínek 2009

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2009, 2015

ISBN 978-80-556-0952-2

Ako prežiť dračí útok

Štikút Strašný
Štukovec III.

Zo starej nórciny preložila
CRESSIDA COWELL

slovar

štikut

žezubý

Vichromucha

Soplinos

PRSNATÁ
BERTA

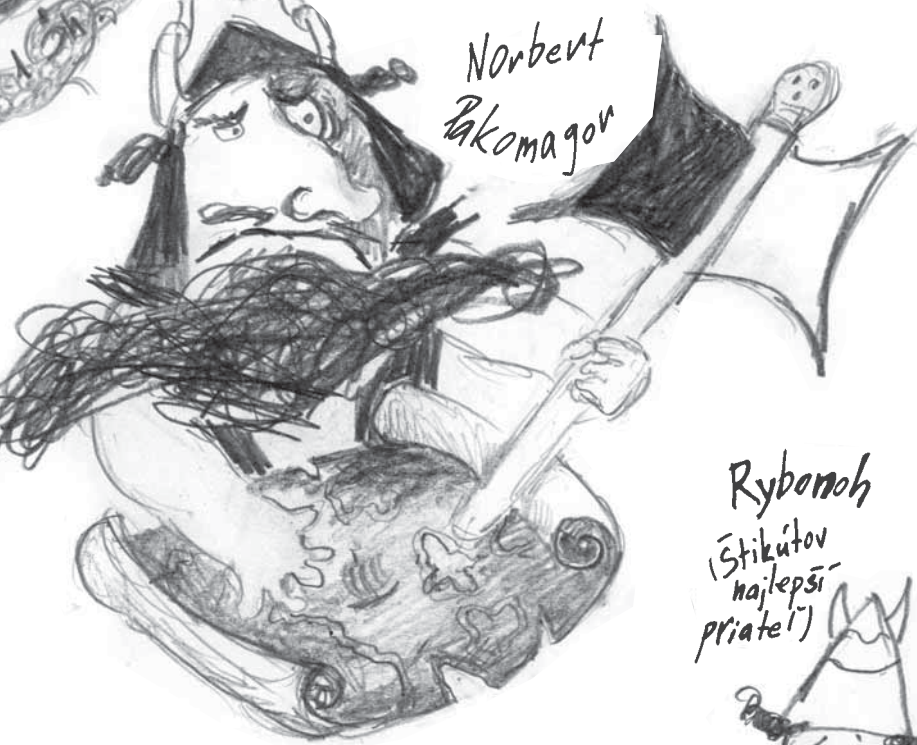
Guráž
Vražedný

Hnisos,
Gurážov
poskok

Norbert
Bakomarov

Rybníh
(štikův
nejlepší
přítel)

Kamikadze

Chladnov
Obrovský

AMERIKA

Velký západný
oceán

JUŽNÁ
AMERIKA

Krajina polárnych hadov

Vražedné
hory

Ostrov
Berk

BARBARSKÉ
SÚOSTROVIE

~ OBSAH ~

Kliatba medvedíkovej starej mamy	11
1. Typické vikinské plavecké preteky	15
2. Nech vyhrá ten najtučnejší (a najmenej hlúpy) muž (či žena)	27
3. Nie je ten Soplinos milý chlapec?	48
4. Zlá, naozaj zlá situácia	58
5. Neprijemný starý známy	72
6. Sekera osudu rozhoduje	84
7. Výprava za objavením Ameriky	92
8. Značka otrokov	105
9. Krajina polárnych hadov	119
10. Bezzubého dobrodružstvo v kuchárskom stane	129
11. Útek z <i>Amerického sna 2</i>	134
12. U-t-e-káááááááj!!!!	140
13. Teraz sú na <i>jeho</i> území	157
14. Čo sa medzitým stalo vo Vražedných horách	166
15. Dlhá je cesta do Ameriky	175
16. Zem, ahoj!!!	181
17. Leviathorgan útočí	191
18. Na sťažni <i>Amerického sna 2</i>	204
19. Kopať a kopať, domov je dlhá cesta	221
20. Tikajúca vec začína tikať hlasnejšie	234
21. Koniec plaveckých pretekov	239
Epilóg	261

Sme
strateni!

STRATENI!

Viem to
podľa tohto
prsta...

KLIATBA MEDVEDÍKOVEJ STAREJ MAMY

Kedysi dávno mal malý chlapec sen.

Snivalo sa mu, že beží krásnou bielou pustatinou, ktorá bola jeho detskou domovinou, beží a beží po takom dokonalom snehu, že by ste sa ho báli čo len dotknúť. No zrazu mu nohy ustali a tak oťaželi, že nimi ledva prepletal... niečo ho brzdilo... ale čo?

A potom sa prebudil, otvoril oči a bol tak ďaleko od domova, že ďalej už ani nemohol byť. Ležal v tme v podpalubí veľkej lode.

Chlapec sa volal Medvedík. Patril k spoločenstvu, ktoré sa volalo Severní pútnici, a nebol vždy otrokom. Ešte pred dvoma týždňami sa mohol hrať na nekonečných míľach nádhernej mrazivej pláne, slobodný ako ľadové medvede a tulene, ktoré jeho ľud lovil harpúnami, aby mal čo jesť a čím sa zahriať.

Prišli však Vikingovia.

Prekvapili Pútnikov, zaútočili na nich, keď spali, odviekli ich na vikinské lode a odviezli z domoviny. Medvedík odvtedy nemal poriadne jedlo, a čo bolo ešte horšie pre chlapca, s ktorým šijú všetci čerti a je navyknutý behať, nemohol urobiť viac ako zopár krokov.

Keď Vikingovia udreli, Medvedíkov otec bol na love, a preto ho nechtyli.

„Otec, prosím ťa,“ šeptal Medvedík do tmy, „zachráň ma...“

„Ha!“ zachripel zúrivy preklínajúci hlas Medvedíkovej hrozivej starej mamy, ktorá ležala spútaná v reťaziach vedľa neho. „Otec ťa nemôže zachrániť, lebo nevie, kde si. A bohovia na nás zabudli, keď toto dopustili. Vikingovia sú čvarğa, všetci do jedného,“ chrlila do tmy. „Dobrého som veru nevidela. Vrahovia, zloduchovia, psie plemeno... Och, mať tu tak jedného! Čo by som s ním porobila! Vyhrzla by som mu pečeň, prisahám! Preklínam túto cestu a všetkých na tejto lodi...“

„Aj MY sme na tejto lodi,“ pripomenul Medvedík. „Nepreklínaj túto cestu, lebo preklaješ aj nás.“

„Dospelým a veľkým sa neprotirečí,“ pokarhala ho stará mama prísne (nikomu nepadne dobre, keď je reťazou pripútaný k preklínajúcej starej mame).

„Už sme STRATENÍ... Ostáva nám jediné – nenávidieť a preklínať...“

A tak Medvedíkova stará mama pohla VŠETKÝCH Pútnikov k nenávisti a preklínaniu, k hrozbám, že zjedia Vikingom pečene. Krikom a revom si vybíjali zúrivosť v zmietajúcej sa tme podpalubia.

„HEJ, VY TAM HORE, DÁVAJTE SI POZOR, KADE CHODÍTE!“ zarevala a zavyla do stropu ako vlk. „AK SA TAM NIEKTO POTKNE A SPADNE CEZ TEN POKLOP SEM DOLU, NA KÚSKY HO ROZTRHÁME, TO VÁM PRISAHÁM!“

Medvedík bol však ticho a v tme nikto nevidel, že mu po lícach pomaly stekajú slzy, čo bolo šťastie, lebo Pútnici majú srdcia ľadových medvedov a neplačú.

A v duchu si donekonečna opakoval:
„Prosím ťa, otec, prosím ťa,
pomôž mi... Prosím vás,
bohovia, pomôžte,
pomôžte mi... prosím...
hocikto... Ak počujete...
pomôžte mi... pomôžte
mi... pomôžte mi...“

tik
tak
tik
tak

1. TYPICKÉ VIKINSKÉ PLAVECKÉ PRETEKY

V jeden mrazivý jarný deň na Barbarском súostroví stál Štikút Strašný Štukovec Tretí, nádej a dedič kmeňa Chlpatých chuligánov, na Západnom brehu Vražedných hôr a na sebe nemal okrem prilby, meča, vesty a chatrných chlpatých plaviek celkom nič.

Vražedné hory boli končiny, kam by človek nechcel zablúdiť ani v najpriaznivejšom čase. Štikútovi naháňali zimomriavky. Boli vysokánske, kruté, trčali z nich závratné nebotyčné štíty a sídlili v nich nevýslovne nebezpečné draky a vlčie mutanty, nehovoriac o Vražedníkoch, najdivšom a najnemilosrdnejšom vikinskom kmeni v celom necivilizovanom svete.

K Vražedníkom málokedy niekto zavítal. Asi preto, lebo mali nepríjemnú obyčaj obetovať nevítaných votrelcov nebeským drakom na vrchole Vražedných hôr.

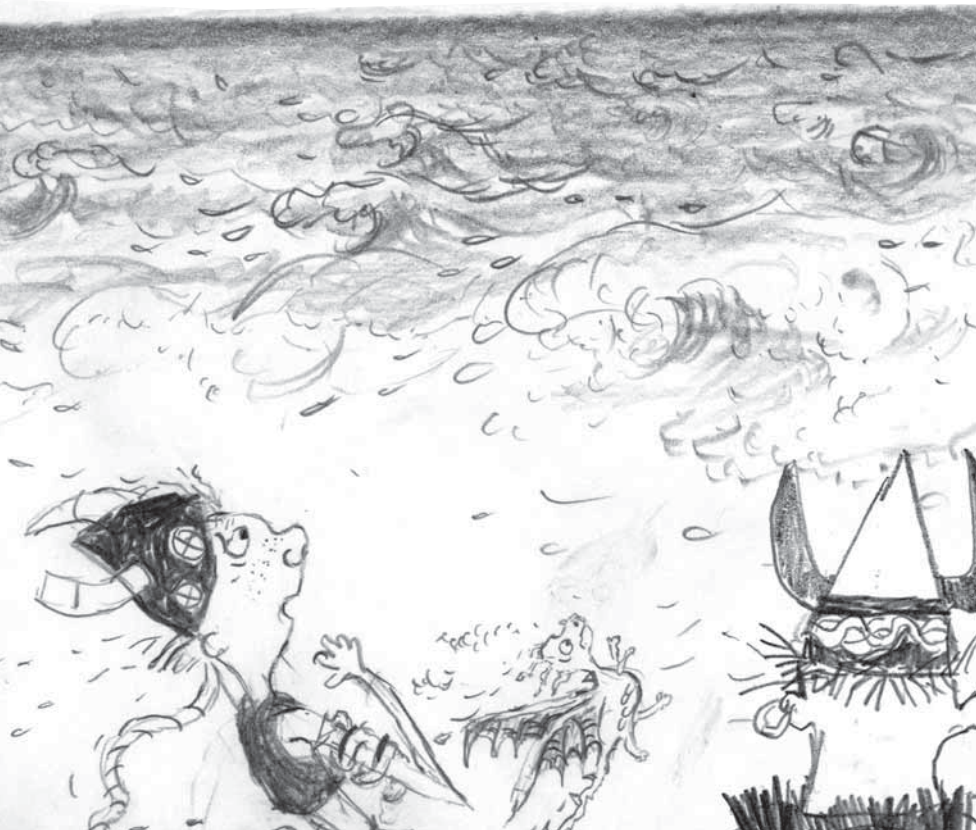
No pri tejto príležitosti to bolo inak. Guráž Vražedný si vzal do hlavy, že bude pohostinný, a pozval na svoj ostrov dva iné kmene, Chuligánov

a Močiarnych lupičov, na rozmarné medzikmeňové priateľské plavecké preteky.

Boli to tradičné vikinské plavecké preteky a Vikingovia boli trocha na hlavu, lebo chodili plávať so zbraňami - s mečmi, so sekerami, s dýkami a podobnými vecami.

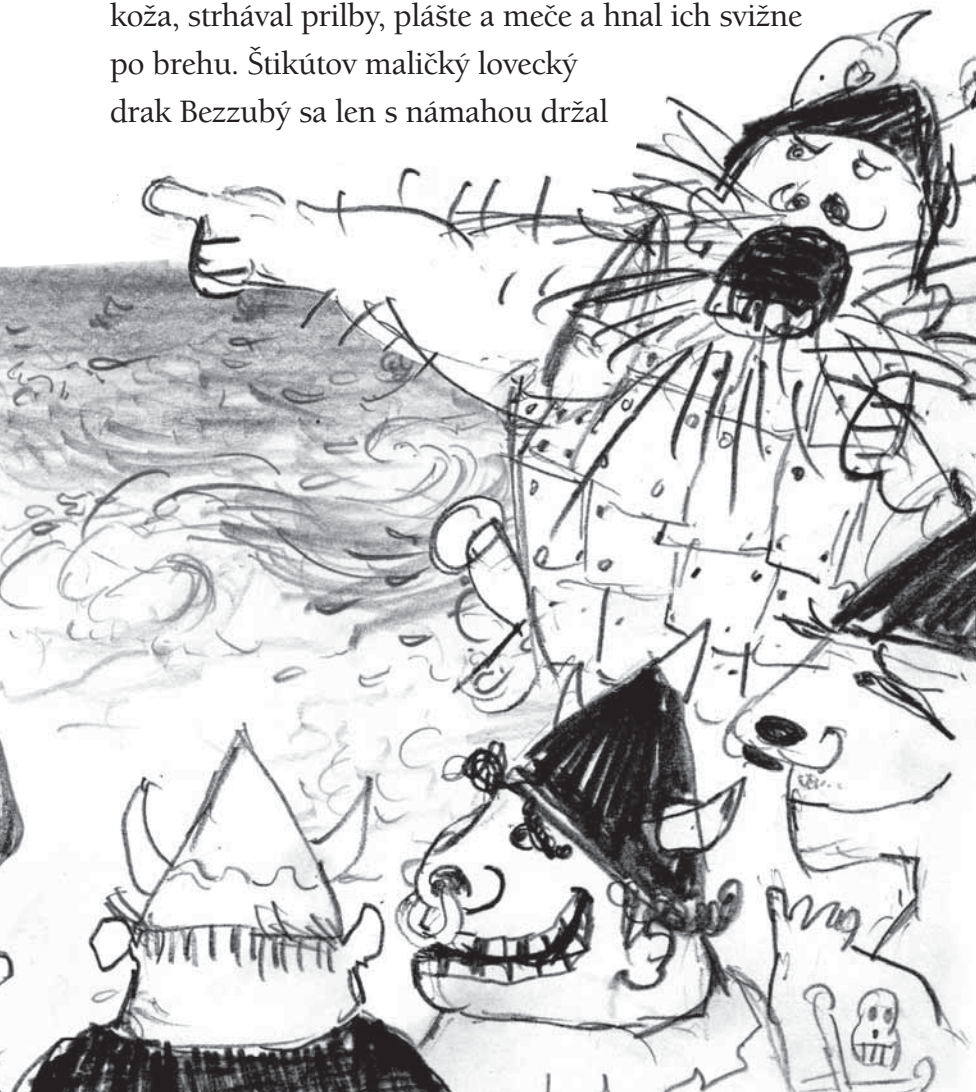
Zrejme ani nechyrovali, že ich to ťahá nadol.

A tak sa tu zišli všetci bojovníci kmeňa Vražedníkov, Chuligánov a Močiarnych lupičov, poskakovali hore-dolu na drsnom kamenistom

pobreží, predstierajúc, že im neodmŕzajú rohy, kým hore nad nimi vo vrchoch veselo zavýjali vlčie mutanty.

Dul silný východný vietor, od ktorého Štikútovi naskakovala na chudých pehavých rukách husia koža, strhával prilby, plášte a meče a hnal ich svižne po brehu. Štikútov maličký lovecký drak Bezzubý sa len s námahou držal

v letku, aby
ho neodfúklo.

Bezzubý bol
mimoriadne malý
obyčajný, čiže
záhradný drak

s veľkými nevinnými ringlotovozelenými očami.

„Bezzubý by n-n-nešiel dnes plávať, keby bol
tebou,“ radil Štikútovi. „Je tam veľmi ch-ch-chladno,
Bezzubý už bol vo vode a skoro mu odmrzli krídla.“

„Áno, ďakujem ti za radu, Bezzubý,“ odvetil
Štikút. (Štikút bol jeden z mála Vikingov, ktorí
dovtedy a aj odvtedy vedeli rozprávať dračtinou,
jazykom, ktorým sa medzi sebou zhovárali draky.)
„To naozaj pomôže, budem to mať na pamäti.“

Pahlť Grgavý, ktorý viedol na Berku pirátsky
výcvikový kurz, sa vyzliekol do spodnej bielizne
a vdychoval víchricu, akoby to bol
najrozkošnejší letný vánok.

„Nádherne počasie na
plávanie!“ zahrnel
nadšene, bijúc sa v prsia
ako ryšavá gorila.

„Zhromaždite sa a do

pozoru, chlapci! Vysvetlím vám pravidlá pretekov...“

Dvanásť chlapcov si zastalo pred učiteľom v roztraseanom rade.

„Tak, chlapci!“ zručol

Pahl. „Typické vikinské plavecké preteky sú niečo iné ako tie žalostné ničotné súťaže na pevnine. Je to skúška vašej ODOLNOSTI, SILY a SAMOVRAŽEDNEJ STATOČNOSTI...“

„Och, bratku,“ zastonal Štikútov najlepší kamarát Rybonoh, jediný chlapec v kurze, ktorý bol vo všetkých vikinských disciplínach ešte horší ako Štikút. Nohy mal labilné ako dve špagety a nevedel plávať. „Toto nevyzerá dobre...“

„V typických vikinských plaveckých pretekoch,“ pokračoval Pahl, „je víťazom POSLEDNÝ.“

Z radu chlapcov sa vydralo prekvapené vzdychnutie a slová: „Ale, pane, také niečo, to nemôže byť pravda.“

„V tom prípade,“ škrekol Soplínos Surovec, veľký hulvát, chlapec, ktorý mal svalnaté ruky celé potetované smrtkami, „vyhrá bez problémov Štikút Nanič. Ten je vždy vo všetkom posledný...“

Bez zubý bol nadmieru mrzutý